

ממשלת התאבדות לאומית

מתי החליט הנשיא המצרי לפתוח במלחמת יום הכיפורים?

הוא עצמו העיד על כך בגילויי לב: ברגע בו קיבלה ממשלת ישראל את "מיסמך גלילי" כי מיסמך זה, שנתקבל על פי תכתיבו של משה דיין, קבע תוכנית להתנחלות ישראלית ברחבי השטחים המוחזקים, ובייחוד להקמת העיר ימית בחוף סיני. הדבר שיכנע את אנוואר אל-סאדאת, בצדק, כי ממשלת ישראל סגרה את האופציות לשלום, ואף אינה חולמת להחזיר את השטחים המוחזקים. **כיום מתכננת צמרת ישראל — אותה צמרת שגרמה לאסון יום הכיפורים — לגרום לרדת שגרמה לאסון יום הכיפורים — לגרום לרדת**

הולכת ומתגבשת תנועה רחבה להקמת "ממשלת חיי רום" או "ממשלת אחדות לאומית". כלומר: לצירוף הליכוד לממשלה.

הקמת ממשלה זו תהווה, בעיני העולם הערבי, הודעה קיצונית עוד יותר מאשר קבלת מיסמך גלילי בשעתו. היא תשכנע את העולם הערבי, בצדק, שממשלת ישראל זנתה סופית את המאמץ להשגת השלום, וכי היא סגרה את כל האופציות זולת אחת: להחזיק בכל חי שטחים, ויהיה מה.

ביום שתקום ממשלת הליכוד חלואי ישראל, ייגזר דיומאות על אלפי צעירים ישראלים וערביים. **כי באותו יום יחליטו מדינות ערב לפתוח שוב במלחמה.**

מאותו יום, שוב לא תהיה השאלה: האם תפרוץ מלחמה חמישית בין ישראל ומדינות ערב. השאלה תהיה רק: מתי תפרוץ המלחמה, ומי יקדים את מי בהנחת המכה הראשונה. **ממשלת הליכוד חלואי ישראל, פירושה, פשוטו כמשמעו: מלחמה.**

וואו חי

הדבר ייראה כך לא רק לערבים. הוא ייראה כך בעיני העולם כולו. הוא ייראה כך גם לציבור הישראלי.

כי זה יהיה נכון. פוליטיקאים קטנים, כמו משה קול ורעיו, יכולים להעלות בדעתם שאפשר לרמות את העולם כולו בתחבולות עלובות. אולם יש דברים החורגים מתחום תחבולה כלשהי.

צירוף הליכוד לממשלה אין דינו כצירוף הנפול. כי אין דימיון בין יצחק רפאל ומנחם בגין. לטובה או לרעה, המדינה והעולם מכירים את מנחם בגין כמות שהוא. כאדם ישר, שלם עם עצמו, קנאי ותחלטי, החי באמונתו ואינו מוכר אותה עבור נזידים עדישים או כיסא.

משה קול החליט שעל בגין לחתום על קווי היסוד של הממשלה הקיימת, ולקבל על עצמו את מדיניותה, ובכללה הדיבורים על "פשרה טריטוריאלית". ולו רק משום ש-ממילא אין כל תוכן ממשי לדיבורים אלה.

כשנשאל על כך מנחם בגין בטלוויזיה, התחמק בצורה בולטת מלהסכים לכך.

אבל אפילו היתה בנמצא איור שהיא התחכמות, ש-תצריך את בגין לממשלה מבלי שתאלץ את הממשלה לשנות בגלוי את מדיניותה, לא היה בכך כל ממש.

בגין בממשלה יהווה וואו חי על כד מעשה שיש בו להביא להחזרת חזק נדשה בגדה המערבית, ברצועת עזה ובגולן. הוא יהווה וואו חי גם על החזרת שטחים כפינה, אלא במיסגרת "הסכם שלום מוס" שכד אינו אפשרי כד עוד אין שלום כולל לאורך כל הגבולות.

נוכחותו של בגין בממשלה תנע מראש כל אפשרות של הידברות עם חסלסטינים. ולא כל-כך עם אש"ף — אפילו יתאפשר הדבר עליידי הכרת אש"ף בעקרונות של יחסי שלום עם מדינת ישראל.

בקיפצור: עצם נוכחותו של בגין בממשלה, מי שקלו הסגור, כוחה שייכנסו שלו, גודל סיעתו ושלמות הפיסתו ימנעו מראש כל צעד משי מעותי שיוכל לחזק את ישראל מן המבוי הי פתוח הנורא שהיא תקועה בו עתה.

זוהי האמת. אמת זו תובן היטב, ובדיוק נמרץ, בכל בירה ערבית ובכל בירה עולמית. **מאותו רגע יתחילו גלגלי המלחמה להסתובב.**

לקראת מצדה

המלחמה הבאה תהיה אסון לאומי — מכל היבחינות.

יש אנשים בישראל, וייתכן שמיספרם הולך וגדל, הי מתחילים להתגעגע אל המלחמה הבאה. לא מפני שחם אותה מלחמות, אלא משום שהמצב הנוכחי מייאש אותם, ונדמה להם כי שינוי כלשהו, ולו גם בדרך של מלחמה, יהיה טוב מחמשך המצב הנוכחי.

גישתם מזכירה את סיסמתו של אשף התעמולה הנאצית, יוזף גבלס. שהעלה את מיפלגתו לשלטון בעזרת הסיסמה: "מוטב סוף של אימה מאשר אימה בלא סוף".

זוהי תכונה אנושית טבעית. אולם המלחמה הבאה לא תוכל להביא לישראל כל ישועה.

אסילו הצירוף צה"ל להנחית את מכת ההפתע הראשונה, ולהשיג ניצחון טאקטי מרשים ביד שדה — לא יבוא הדבר ניצחון לישראל, אלא להיפך — שואה מדינית.

כי אין המלחמה מתנהלת בחלל ריק. כל מלחמה היא אקט פוליטי, להשגת מטרות פוליטיות, והיא כפופה ל-מציאות הפוליטית.

המציאות הפוליטית של סוף 1974 היא זו:

● ישראל אינה יכולה עוד לנהל מלחמה, גם קצרה ביותר, ללא הסכמתה ותמיכתה המאסיבית של ארצות הברית. קשה להעלות על הדעת מצב שבו תינתן הסכמה זו, הכרוכה בחטלה מידית של חרם-נפט טוטאלי על אמריקה.

● גם אם יוסר מיכשול זה, יביא ניצחון צה"ל (אם במכה הראשונה, אם במכה חוזרת, אחרי התקפת ערבית) להתערבות מאסיבית מידית של ברית-המועצות. מובטח מראש אולטימטום סובייטי לחזרת הכוחות, ואין כימעט ספק שברית-המועצות תשים את האולטימטום על-ידי הפעלת כוחות סובייטיים.

● במיקרה הטוב ביותר, יביא הדבר לעימות גלובלי, מסוג זה שאירע לקראת סוף מלחמת יום הכיפורים, כאשר תכריזו ברית-המועצות וארצות-הברית על כוננות גרעינית בכוחותיהן המזוינים.

● עימות כזה יביא בהכרח לחתירות משותפת של שתי המעצמות נגד ישראל, כדי למנוע מלחמת-יעדים שישית.

כל זה בטוח לחלוטין. ברגע שיעצרו הצבאות — ולא חשוב כלל היכן יעמדו וצבאות צה"ל באותו רגע, לפני או אחרי דמשק, ממוזרת או ממערב לתעלה, ליד הירדן או ברמת-המזון — תהיה ישראל נתונה במצב פוליטי הרבה יותר גרוע מזה שהיא נמצאת בו עכשיו.

שתי המעצמות יחזיקו בצווארה, כמו שתי ידי שד חונק, ויכפו עליה את הזוויות והי יתגבשים קעת — החזרת השטחים לאורך שנישט הגבולות, הכרה באש"ף, והסדר שיכדוד מדינה פלסטינית.

המצב יהיה דומה למצב הנוכחי, אך הרבה יותר גרוע מבחינת הרדיפות, הלחץ ומאזן-הכוחות.

כל זה — אחרי שנהרגו רבים וטובים בחזית ובעורף. **באותו רגע תעמוד בפני ממשלת הליכוד הלאומי הבירה: כניעה או מצדה.**

ברור מאוד לאן יוביל או מנחם בגין. **אל מצדה, אל ההתאבדות.**

טוב לאגו

ל זה ברור פליכר לאדם ברידעת, עד שמפליא וי מדהים להיווכח שפוליטיקאים שאינם כסילים גמורים או חרפתנים חסרי-מעצורים מעלים את הדישה להקמת ממשלת ליכוד.

מה מניע אותם? ייתכן שיעצק רבין רוצה בכך בסתר-ליבו. כל ראש-

ממשלה שואף למעמד של מנהיג לאומי בלתי-מעורער. אפילו גולדה מאיר, שהתנגדה להקמת ממשלת-הליכוד ערב מלחמת ששת-הימים, רצתה בה ברגע שהיא עצמה הפכה ראש-ממשלה. כי ראש ממשלת-ליכוד נהנה ממעמד של מנהיג לאומי-כללי, המוכר כראש-העם עליידי כל הכוחות, וזה מחגיף לאגו.

ייתכן שכיום מונע רק וטו אמריקאי חריף את תמיכת רבין בהקמתה של ממשלת-הליכוד. מדוע תומך בכך איש כמו אהרון יריב? קשה לדעת. יריב מסוכסך עם רבין. מעמדו בממשלה מעורער. ייתכן שהגיע למסקנה שרצויה מלחמה חדשה, או שהוא פועל מתוך יאוש גמור.

מורה עוד יותר התנגדותם של משה קול ושות', לאחרונה רכבו על סוס-השלום. הם דיברו על "אוטונומיה פלסטינית" (שהם הצביעו נגדה בשבע השנים האחרונות בכנסת), וחלמו פומבית על הקמת "מרכז ליברלי מתקדם" אפילו מוח פוליטי מוגבל צריך לדעת כי הרעיון של הקמת ממשלת-הליכוד הוא ההיפך הגמור מכל הדיבורים אלה. סוף למאמצי השלום. סוף לאוטונומיה פלסטינית. סוף למרכז ליברלי, וגם סוף להשפעה כלשהי של קול בממשלה, שמתוכה ייעלם בוודאי גידעון האוזנר, בגלל מאזן-הכוחות החדש בה.

אם כן, מה מריץ את קול? יש עי כך רק תשובה אחת: האופורטוניזם הקדוקל ביותר. מילגת ה"ע" מוכנה לזכור את נישמותה תמורת רגע אחד של סופוריות בחוגי הימין, וי היוםמה שהיא מאחדת את העם.

מבחינה פנימית, אין כל הבדל בין הממשלה הנוכחית ובין ממשלת-הליכוד. אליהוהון של הליכוד שותפים ל-חלוקת-השלל, וחלקם של מרכיבי הליכוד בפרשיות השחיתות האחרונות אינו נופל מחלקם של המערך ר-המפד"ל. הליכוד אינו יכול לוותר על קו דמגוגי סוציאלי בהסתדרות, מחשש פן תאבד חרות את אחיזה בשכונות העוני, שהן מקור כוחו ברחוב. בכנסת אין הליכוד מהווה אופוזיציה רצינית, והצטרפותו לממשלה לא תשנה דבר.

ההבדל היחיד בין שתי הממשלות הוא כלפי חוץ. למרות שהממשלה הנוכחית ממשיכה למעשה בקו הנוקשה של גולדה מאיר, מאמינים רבים בעולם שהיא תרקוד לפי החליל האמריקאי ותהיה מוכנה לפשרה, לפחות על פי פקודה מושיגטון. **ממשלת-הליכוד לאומי תהיה מיגדרור, שיאוי תת לעינם כונו: ישראל עתה על דרך חתית אכרות הלאומית.**

חזית ההצלה

ה צד המפחד ביותר בהתפתחות זו הוא היעדר הי נוגדנים להתדרדרות.

הגוף הרציני היחיד שהרים את קולו נגד רעיון מדי שלת-הליכוד הוא מפ"ם, שאימיה בפרשה מן הממשלה והמערך אם יתגשם רעיון זה. אולם מפ"ם לא עשתה בימים האחרונים דבר, כדי ליצור חזית ציבורית רחבה לבלימת הגלישה לעבר הליכוד. **דרושה הקמתה המידית של חזית להצלת המדינה — חזית של כל הכוחות המסוגלים למנוע את העייה על דרך ההתאבדות הלאומית, המסוגלים להציב בפני הציבור מדיניות שפוייה בעיניי חוץ ופנים.**

בשנה שעברה יאז מלחמת יום-הכיפורים נעשו נסיונות רבים להקמת חזית כזאת, וכולם נכשלו בגלל סיבות של מהיכך, חשבויות קטנטנים של אישים וקבוצות. מיטב הכוחות, שיכלו לתת יד לחזית זו, ולהפכה לגורם לאומי ממדרגה ראשונה, היפנו את גבם לניסיונות אלה בבחילה.

אולם עתה צריך להיות ברור לכל אחד מן האישים, הקבוצות והתנועות כי מתקרבת הי שעה ה-12. קרובה הנקודה שממנה לא ייתכן עוד שיבת המדינה אל דרך-המלך.

אם לא יקום עתה ליכוד כוחות-ההצעה מוד ליכוד כוחות-ההתאבדות — יביא הדבר כנייה ידורות רבים.